

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **C. R.**

skazanej z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 23 lutego 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt IX Ka 1261/20,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 9 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 80/16

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od skazanej C. R. na rzecz:**
 - Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego,**
 - oskarżyciela posiłkowego Bank z siedzibą w W. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Przyjmując, że na użytek niniejszego uzasadnienia nie jest konieczne przytaczanie w całości obszernych wyroków wydanych przez sądy powszechne wobec C. R., zwłaszcza wyroku Sądu pierwszej instancji, skrótowo można podać, że wymieniona

wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 9 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 80/16, została skazana:

- w pkt I za 6 przestępstw popełnionych w 2000 i 2001 r. w K. na szkodę K. M. i Bank, z których każde zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy przyjęciu, że tworzą ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. wymierzono jej kary 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt IV za 6 przestępstw popełnionych w 2004 i 2005 r. w K. na szkodę C. B. i Bank, z których każde zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i przy przyjęciu, że tworzą ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. wymierzono jej kary roku pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt V za 21 przestępstw popełnionych w okresie od 29 listopada 2004 r. do 24 maja 2012 r. w K. na szkodę C. B. i Bank, z których każde zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy przyjęciu, że tworzą ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. wymierzono jej kary 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 360 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt VIII za 2 przestępstwa popełnione w 2008 r. w K. na szkodę R. W. i Bank, z których każde zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy przyjęciu, że tworzą ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. wymierzono jej kary 7 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt IX za przestępstwo popełnione 18 maja 2004 r. w K. na szkodę R. W. i Bank SA, zakwalifikowane z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono jej kary 5 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt XII za 3 przestępstwa popełnione w okresie od 29 listopada 2002 r. do 1 października 2004 r. w K. na szkodę T. R. i Bank, z których każde zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy przyjęciu, że tworzą ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. wymierzono jej

kary roku pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt XIII za 7 przestępstw popełnionych w okresie od 27 czerwca 2007 r. do 30 maja 2012 r. w K. na szkodę T. R., A. H. i Bank, z których każde zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy przyjęciu, że tworzą ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. wymierzono jej kary roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 140 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt XIV za przestępstwo popełnione 6 października 2011 r. w K. na szkodę T. R., A. H. i Bank, zakwalifikowane z art. 286 § 1 k.k., za które wymierzono jej kary 5 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt XVIII za przestępstwo popełnione w okresie od 2006 r. do 2010 (dat bliżej nieustalonych) w K. na szkodę E. M. i A. M., zakwalifikowane z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono jej kary 5 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt XIX za 11 przestępstw popełnionych w okresie od 28 stycznia 2004 r. do 6 września 2012 r. w K. na szkodę M. F. i Bank SA, z których każde zakwalifikowano z art. 286 § 1 k.k. i przy przyjęciu, że tworzą ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. wymierzono jej kary roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt XXI za 6 przestępstw popełnionych w okresie od 25 sierpnia 2006 r. do 11 września 2007 r. w K. na szkodę P. P., M. P. i Bank, z których każde zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy przyjęciu, że tworzą ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. wymierzono jej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 70 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt XXIV za 33 przestępstwa popełnione w okresie od 11 maja 2006 r. do 26 września 2012 r. w K., z których każde zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. i przy

przyjęciu, że tworzą ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. wymierzono jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- w pkt XXV za 33 przestępstwa popełnione w okresie od 30 stycznia 2001 r. do 27 kwietnia 2015 r. w K., z których każde zakwalifikowano z art. 270 § 1 k.k. i przy przyjęciu, że tworzą ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. wymierzono jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- w pkt XXVII za przestępstwo popełnione 3 czerwca 2013 r. w K. na szkodę K. M., C. B., R. W., T. R. , A. H., P. P., M. P. i M. F. , zakwalifikowane z art. 300 § 1 k.k., za które wymierzono jej karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

- w pkt XXVIII za przestępstwo popełnione w okresie od 11 września 2000 r. do 26 września 2012 r. w K., zakwalifikowane z art. 171 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, za które wymierzono jej karę roku pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100.000 zł.

W pkt XXIX i XXX Sąd wymierzył C. R. kary łączne 4 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100.000 zł.

Wyrok zawiera nadto szereg innych rozstrzygnięć, w tym o obowiązku naprawienia wyrządzonych przestępstwami szkód, dowodach rzeczowych i kosztach procesu.

Jak wynika z treści wyroku i jego pisemnego uzasadnienia, istotą przestępczej działalności oskarżonej, pełniącej w latach 1992-2006 kierownicze funkcje w oddziałach Bank w K., potem współpracującej z Bankiem, było przyjmowanie od pokrzywdzonych osób środków pieniężnych z oszukańczym zapewnieniem, że zostaną korzystnie zdeponowane na lokatach bankowych i wystawianie na tę okoliczność dokumentów, chociaż w rzeczywistości oskarżona do wspomnianego Banku pieniędzy nie przekazywała.

Wyrok został zaskarżony przez:

- prokuratora w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonej, przy czym zarzucając rażącą niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny, autor apelacji domagał zmiany wyroku poprzez podwyższenie jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz

wymierzenie oskarżonej kar łącznych 8 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 500.000 zł;

- obrońcę oskarżonej w całości, który co do części przestępstw sygnalizował zaistnienie przedawnienia karalności, tym samym zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., nadto podniósł zarzuty mających wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów postępowania, w tym art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych, a z ostrożności procesowej zarzut rażącej niewspółmierność kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny. Domagał się:

- uchylenia wyroku w części dotyczącej czynów z „art. 271 § 1 k.k.” (wyżej podano, że C. R. została skazana za czyny z art. 270 § 1 k.k.) oraz z art. 171 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe i umorzenia postępowania w tym zakresie,

- uniewinnienia oskarżonej od zarzucanych jej czynów art. 286 § 1 k.k. i uchylenia obowiązku naprawienia wyrządzonych przestępstwami szkód,

- uniewinnienia oskarżonej od zarzucanego jej czynu z art. 171 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (wniosek sprzeczny z poprzednio zgłoszonym),

- uniewinnienia oskarżonej od zarzucanego jej czynu z art. 300 § 1 k.k.,

- z ostrożności procesowej zmiany wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej kary 5 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 8 lat próby lub innej kary o łagodniejszym wymiarze oraz zredukowanie kwot mających być zapłaconych na rzecz dwojga pokrzywdzonych tytułem obowiązku naprawienia szkody.

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt IX Ka 1261/20, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny;

- w zakresie czynów przypisanych oskarżonej w pkt XXV co do 21 z nich uchylił wyrok i umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 k.k. pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 pkt 3 k.k. w zw. z art. 102 k.k., a co do pozostałych czynów przyjął, że stanowią ciąg przestępstw i na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- zmienił opis czynu przypisanego oskarżonej w pkt XXVII;

- wymierzył oskarżonej kary łączne 5 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł, a w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy.

Na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej wskazany okres zatrzymania w sprawie oraz rozstrzygnął o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca aktualnie skazanej C. R.. Zaskarżył wyrok w części zawierającej inne rozstrzygnięcia niż uniewinniające i umarzające postępowanie, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie nieuprawnione przyjęcie, iż zachowanie oskarżonej wypełniło znamiona czynu zabronionego, stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. i cechowało się zamiarem bezpośrednim, tj. świadomym wprowadzeniem pokrzywdzonych w błąd celem ich oszukania i uzyskania korzyści majątkowej, w sytuacji gdy oskarżona za każdym razem, gdy była proszona przez pokrzywdzonych o zwrot pieniędzy, faktycznie je zwróciła:

a) K. M. - zwrot 40.000 zł w dniu 24.05.2012 r. oraz 40.000 zł w dniu 30.05.2012 r.,

b) C. B. - w okresie od 23.02.2011 r. do 14.11.2011 r. zwrot na łączną kwotę 135.924 zł,

c) R. W. - zwrot 7.101,85 zł w dniu 07.07.2005 r.,

d) M. P. i P. P. - zwrot 7.500 zł w dniu 16.06.2008 r., zwrot 26.660 zł w dniu 09.10.2008 r., zwrot 6.472 zł w dniu 15.10.2008 r., tj. łącznie 40.632 zł,

e) E. M. i A. M. - zwrot w całości wraz z odsetkami.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie nieuprawnione przyjęcie, iż zachowanie oskarżonej wypełniło znamiona czynu zabronionego, stypizowanego w art. 300 § 1 k.k., w sytuacji gdy zamiarem oskarżonej nie było udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenia swoich wierzycieli, lecz uporządkowanie swoich spraw majątkowych w związku z pogarszającym się

stanem zdrowia, nadto oskarżona nie miała wiedzy i świadomości, iż będzie musiała sprostac obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych.

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, a w konsekwencji uznanie, iż w przeważającej części wyjaśnienia oskarżonej są niewiarygodne, stanowią przyjętą przez nią linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności w sytuacji, gdy brak jest podstaw do tak jednoznacznej ich oceny.

4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k., wyrażającą się w niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania w ocenie zgromadzonych dowodów w zakresie zarzucanych aktem oskarżenia czynów, akcentującej przy tym - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności jedynie niekorzystne dla oskarżonej, przy jednoczesnym pominięciu lub bagatelizowaniu okoliczności dla niej korzystnych i to bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy.

5. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) nieuwzględnienie przy orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody w pkt X orzeczenia kwoty 7.101,85 zł, którą oskarżona zwróciła R. W. w dniu 07.07.2005 r.

b) nieuwzględnienie przy orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody w pkt XXII orzeczenia kwoty 40.632 zł, którą oskarżona zwróciła na rzecz M. i P. P..

Stawiając te zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie określonym w kasacji i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów z art. 286 § 1 k.k., a w konsekwencji uchylenie nałożonego na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody, nadto o uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu z art. 300 § 1 k.k. (nie dostrzegł, że wydanie takiego orzeczenia nie byłoby możliwe bez uchylenia także wyroku Sądu pierwszej instancji).

W pisemnych odpowiedziach na kasację Prokurator Rejonowy Kielce - Wschód w Kielcach oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – Bank wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, nadto pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wystąpiła o zasądzenie od skazanej na rzecz Banku poniesionych przez niego wydatków z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należało podzielić pogląd oskarżycieli – publicznego i posiłkowego – o oczywistej bezzasadności kasacji, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron. Zwłaszcza obszerniejsza w treści odpowiedź na kasację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zawiera trafne spostrzeżenia co do przedmiotowej skargi, poczynione na tle samej instytucji kasacji jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia prawomocnego, kończącego postępowanie orzeczenia sądu odwoławczego, zatem skoro jej Autor zażądał pisemnego uzasadnienia wydanego przez Sąd Najwyższy orzeczenia, mogłoby się ono sprowadzić do stwierdzenia, że powody jego wydania znajdują wytlumaczenie w znanej obrońcy od dawna wspomnianej odpowiedzi przeciwnej strony postępowania.

Nie poprzestając na tym, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że treść kasacji świadczy o wręcz zadziwiającym w przypadku podmiotu fachowego braku wiedzy Autora jaka jest istota tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Wypada więc przypomnieć, co wprost jest wskazane w art. 519 k.p.k., że przez stronę zawsze jest wnoszony od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (w określonej sytuacji także od postanowienia), wobec czego ma wskazywać na uchybienia popełnione przez ten sąd. W świetle art. 523 § 1 k.p.k. mają one polegać na obrazie art. 439 k.p.k. lub innym rażącym naruszeniu prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Wynika z tego, że nie jest dozwolone podnoszenie w kasacji samoistnych (bez wykazania, że w grę wchodzi zarazem rażące naruszenie prawa) zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, względnie niewspółmierności kary. Skarżący powinien mieć zatem świadomość, że kasacja nie powinna mieć cech apelacji, zwłaszcza wtedy, kiedy sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji, względnie dokonał w nim zmiany

niepodważającej istoty rozstrzygnięcia. Tych zasad z pewnością nie respektował Autor przedmiotowej skargi, skoro zawarł w niej zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i to w trzech spośród pięciu punktów. Krytyka takiego postąpienia nie została w sposób należycie dobitny wyeksponowana przez prokuratora, natomiast pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego słusznie zwróciła uwagę na niedopuszczalność wspomnianych zarzutów podkreślając, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może stanowić podstawy kasacji. Trudno też nie zauważyć, że obrońca nawet nie pozorował, że kasacja jest pismem nowym, odpowiadającym aktualnej, po uprawomocnieniu się wyroku, fazie postępowania, skoro podniesione w tej skardze zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych mają identyczną treść jak w apelacji wniesionej na rzecz oskarżonej. I tak: zarzut z pkt 1. kasacji jest powieleniem zarzutu z pkt 2. apelacji, zarzut z pkt 2. kasacji jest powieleniem zarzutu z pkt 4. apelacji, zaś zarzut z pkt 5. kasacji jest powieleniem zarzutu z pkt 8. apelacji, co skutkuje i tym, że jest w nim mowa o punktach X i XXII orzeczenia, które to punkty składają się na orzeczenie Sądu pierwszej instancji, a nie Sądu odwoławczego.

Taka sama uwaga odnosi się do ujętych w punktach 3. i 4. kasacji zarzutów obrazy przepisów postępowania, których treść jest identyczna jak – odpowiednio – zarzutów z punktów 5. i 6. apelacji. W konsekwencji w kasacji nie ma mowy o tym, że sygnalizowane naruszenie prawa było rażące i mogło mieć wpływ istotny na treść orzeczenia, czego, co wyżej nadmieniono, wymaga art. 523 § 1 k.p.k.

Twierdzenie o powieleniu apelacji odnosi się również do części motywacyjnej kasacji. Prawie w całości jest ona kopią części motywacyjnej apelacji, bez przeprowadzenia jakiegokolwiek korekty, co prowadzi do tego, że jest w niej mowa wyłącznie o procedowaniu Sądu Rejonowego [cyt. „Sąd I instancji zdawał się w ogóle nie zauważyć (...)”, „Sąd I instancji wyszedł z błędnego założenia (...)”, „Sąd I instancji w sposób odgórny przyjął w ślad za oskarżeniem (...)”, „Sąd I instancji winien podejść do oceny wyjaśnień oskarżonej ze szczególną uwagą”], jak też sugeruje się nawiązywanie do zarzutów kasacji, w istocie przywołując zarzuty apelacji [cyt. „Przechodząc do uzasadnienia treści kolejnych zarzutów wskazać należy, że zarzuty wymienione w petitum pisma w punkcie 5 i 6 są ze sobą ściśle powiązane (...)”]. Nadto gdy uwzględnić, że w kasacji nie podniesiono zarzutów,

które rzeczywiście odnosiłyby się do procedowania Sądu odwoławczego, zwłaszcza wskazujących na nierozważenie, względnie wadliwe rozważenie zarzutów zamieszczonych w apelacji, tj. na rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k., jako oczywisty nasuwa się wniosek, że dążeniem skarżącego było ponowienie, tym razem przez Sąd Najwyższy, kontroli wyroku Sądu pierwszej instancji, co w postępowaniu kasacyjnym nie może mieć miejsca. Wobec tego należy uznać, że słusznie pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wskazała, iż „żaden z zarzutów sformułowanych przez obrońcę skazanej w kasacji z dnia 1 marca 2022 roku nie odpowiada wymogom art. 523 § 1 k.p.k.” oraz że przedmiotowa kasacja sytuuje się na granicy dopuszczalności i przy bardziej restrykcyjnym podejściu nie byłoby trudno wykazać zasadność decyzji o pozostawieniu jej bez rozpoznania (art. 531 § 1 k.p.k.). Na marginesie nasuwa się uwaga, że skoro apelację sporządził i podpisał adwokat, inny obrońca oskarżonej, kasacja stanowi niesamodzielne opracowanie drugiego obrońcy - radcy prawnego, który się pod nią podpisał. Wychodząc zaś poza ramy, którymi ograniczona jest kontrola kasacyjna orzeczenia można stwierdzić, że wymowa dowodów zebranych w niniejszej sprawie była jednoznaczna, a skazana nie mogła zaprzeczyć, że oszukując pokrzywdzonych przyjmowała od nich pieniądze i prokurowała na tę okoliczność fałszywe dokumenty. W tym względzie Sąd Okręgowy przytoczył fragment jej wyjaśnień, w których podała, że cyt. „dlatego zakładałam te niby lokaty i przyjmowałam pieniądze, żeby biorąc od jednych spłacić drugim”. Uderza zaś niedorzeczność podniesionego w „apelacyjno-kasacji” argumentu, że gdyby celem skazanej było oszukanie pokrzywdzonych, to „w aktach niniejszej sprawy byłby jakikolwiek ślad związany z tym, co się stało z przekazanymi przez pokrzywdzonych środkami pieniężnymi. Takiego śladu nie ma. Ponadto byłby jakikolwiek ślad związany z tym, iż powyższe środki zostały przez oskarżoną przywłaszczone, a następnie spożytkowane na cel osobisty lub w inny sposób zainwestowane lub zabezpieczone”. Nadto argument ten, pomijający prosty fakt, że sprawca przestępstwa może skutecznie ukryć łup, nie jest spójny z twierdzeniem obrońcy, iż „w przeważającej części środki pieniężne pochodzące od pokrzywdzonych oskarżona faktycznie zwróciła”, co przecież można uznać za „ślad związany z tym, co się stało z przekazanymi przez pokrzywdzonych środkami pieniężnymi”. Inną kwestią jest, że nie jest prawdą twierdzenie o zwróceniu

pokrzywdzonym „w przeważającej części” pieniędzy, które C. R. od nich pobrała. Np. jeżeli obrońca podał, że K. M. zwróciła w sumie 80.000 zł, to pominął, że wcześniej pobrała od niego w sumie ponad 520.000 zł, z kolei podając, że C. B. odzyskał kwotę zbliżoną do 136.000 zł, pominął, że ten pokrzywdzony przekazał skazanej łącznie kwotę niewiele odbiegającą od miliona złotych. Musi też budzić zdziwienie postulat uniewinnienia C. R. od zarzutu dokonania wielu oszustw, gdy zarazem obrońca nadmienił, że „Sąd I instancji zdawał się w ogóle nie zauważyć, iż oskarżona mogła być tylko i wyłącznie elementem w większym procederze przestępczym”.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1. postanowienia. Zgodnie z treścią art. 636 § 1 w zw. z art. 637a k.p.k. skutkowało to zasądzeniem od skazanej na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, a na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym. Udział ten polegał na sporządzeniu odpowiedzi na kasację, zatem przyjmując, że czynność ta jest najbardziej zbliżona do sporządzenia opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji, kwotę należności określono według stawki określonej w § 11 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.).